

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.730 van 20 december 2000
in de zaak A. 93.271/IX-2451.**

In zake : de SA ARS EUROPE INTERIM,
die woonplaats kiest bij
advocaten A. DE SCHOUTHEETE en D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

1. het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
2. de Sociaal-Economische Raad van
Vlaanderen,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
vennootschap naar Frans recht SA ARS EUROPE INTERIM op
5 juli 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen
van de tenuitvoerlegging van :

- 1° het besluit van 11 mei 2000 van de Vlaamse minister
van Werkgelegenheid en Toerisme houdende intrekking van
de erkenning van de verzoekende partij als uitzendbureau
in het Vlaamse Gewest;
- 2° de aan die beslissing ten grondslag liggende adviezen
van 12 januari 2000 en 5 april 2000 van de in de
Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen opgerichte
Commissie voor de erkenning van de uitzendbureaus;

Gezien het op dezelfde dag ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 november
2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten
D. LINDEMANS en F. JUDO, die verschijnen voor de
verzoekende partij, en van advocaat N. DE CLERCQ die,
loco advocaat B. STAELENS, verschijnt voor de verwerende
partijen;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Uitzendbureaus -ondernemingen bedoeld in
artikel 7, 1°, van de wet van 24 juli 1987 betreffende
de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter
beschikking stellen van werknemers ten behoeve van
gebruikers- moeten krachtens artikel 3 van het decreet
van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de
uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest erkend worden. De
erkenning wordt verleend door de Vlaamse minister tot
wiens bevoegdheid het tewerkstellingsbeleid behoort na

advies van de Erkenningscommissie, opgericht bij de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (hierna : de Erkenningscommissie); de erkenning geldt in beginsel voor vier jaar en is hernieuwbaar (artikel 4 van het decreet). De minister kan, krachtens artikel 9 van het decreet, de erkenning schorsen of intrekken "wanneer het uitzendbureau de erkenningsvoorwaarden niet meer vervult, de wettelijke of decretale bepalingen niet naleeft, de verplichtingen opgelegd met betrekking tot de sociale zekerheid, de fiscale wetgeving en de arbeidswetgeving niet nakomt, de collectieve arbeids-overeenkomsten of de verbintenissen die het heeft aangegaan niet eerbiedigt". Voor de intrekking is het advies van de Erkenningscommissie vereist en wanneer het advies met eenparigheid van stemmen is uitgebracht is de minister verplicht het advies te volgen.

De verzoekende partij is een vennootschap naar Frans recht. Haar uitsluitend maatschappelijk doel is de uitbating van een onderneming in de sector van de tijdelijke tewerkstelling, meer bepaald de tijdelijke terbeschikkingstelling van werknemers bij gebruikers inzonderheid in de sector van de luchtvaart en de luchthavens in Frankrijk en erbuiten. Het is niet betwist dat zij in Frankrijk een erkenning als uitzendbureau bezit. Zij is door de verwerende partij op 17 maart 1998 als uitzendbureau erkend voor een periode van twee jaar vanaf 15 maart 1998. Zij blijkt in die hoedanigheid vanuit Frankrijk piloten ter beschikking te stellen van luchtvaartmaatschappijen die actief zijn vanop Belgische luchthavens.

1.2. Op 11 februari 1999 stelt de Erkenningscommissie voor om de werking van de verzoekende partij te onderzoeken teneinde na te gaan of zij de regelgeving correct naleeft. Uit een onderzoeksverslag van 15 oktober 1999 blijkt dat de verzoekende partij haar

verplichtingen ten overstaan van het Fonds voor de Bestaanszekerheid van Uitzendkrachten niet naleeft.

Dat Sociaal Fonds (hierna : SFU) is een fonds voor bestaanszekerheid opgericht bij de CAO nr. 36bis van 27 november 1981; het heeft tot doel onder meer aan de uitzendkrachten een eindejaarspremie toe te kennen; het wordt gefinancierd door bijdragen van de uitzendondernemingen, enerzijds een bijdrage bij de vraag om erkenning als uitzendonderneming en anderzijds een algemene bijdrage van 8,6% op de brutolonen van de uitzendkrachten (art. 13,b van de overeenkomst); met het oog op de invordering van de laatstgenoemde vergoeding voor uit het buitenland tewerkgestelde uitzendkrachten moeten de uitzendbureaus bij het begin van de detachering aan het Fonds identiteitsgegevens verstrekken (art. 14, derde lid van de CAO 36bis, ingevoegd bij artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993).

1.3. Bij aangetekende brief van 22 november 1999 wordt de verzoekende partij opgeroepen om voor de Erkenningscommissie te verschijnen "in het kader van de procedure tot intrekking van de erkenning".

Nadat de hoorzitting op verzoek van de raadsman van verzoekende partij is uitgesteld deelt deze, bij brief van 14 december 1999, haar standpunt mee. Samengevat stelt zij daarin de bijdrage aan het SFU niet verschuldigd te zijn aangezien de bijdrageverplichting enerzijds een onterechte beperking van het vrij verkeer van diensten en een concurrentievervalsing zou uitmaken omdat de betrokken personeelsleden het statuut hebben van gedetacheerden en genieten van gelijkwaardige, zelfs betere voorwaarden in Frankrijk, en anderzijds een schending van de eenheid van sociaal regime zou inhouden.

1.4. Op 12 januari 2000 adviseert de Erkenningscommissie eenparig om de erkenning van de verzoekende partij in te trekken aangezien zij niet beantwoordt aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in artikel 5, § 1, 7° en 8°, van het decreet van 6 maart 1991 doordat zij wegens het niet betalen van de bijdragen bedoeld in artikel 13, b van de CAO nr. 36bis van 27 november 1981 achterstallige bijdragen verschuldigd is zoals bijdragen te innen door of voor rekening van de Fondsen voor Bestaanszekerheid (inbreuk op art. 5, § 1, 7°) en wegens de niet-naleving van artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993 in ernstige overtreding is met de wettelijke of reglementaire bepalingen in verband met de uitoefening van de werkzaamheden als uitzendbureau (inbreuk op art. 5, § 1, 8°).

Dit eenparig uitgebracht advies vormt het tweede voorwerp, eerste onderdeel, van de voorliggende vordering.

1.5. Inmiddels blijkt de verzoekende partij bij het bestuur een aanvraag te hebben ingediend voor de vernieuwing van haar erkenning.

De minister van Werkgelegenheid vraagt aan de Erkenningscommissie om het standpunt dat zij ten aanzien van het geschil met de verzoekende partij heeft ingenomen te toetsen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap. De minister legt ook de vraag tot hernieuwing van de erkenning aan de Erkenningscommissie voor.

1.6. Op 3 maart 2000 verleent de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brussel, in kort geding uitspraak doende over een vraag van de verzoekende partij, een beschikking waarbij het SFU bevolen wordt een attest af te leveren waarin bevestigd wordt dat de verplichting om

de bijdragen bedoeld in de artikels 13 en 13 bis van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 36bis ernstig betwist wordt door de verzoekende partij.

De SFU blijkt op 6 maart 2000 dat attest afgeleverd te hebben.

1.7. Op 5 april 2000 verleent de Erkenningscommissie, wederom eenparig, een bijkomend advies over de vragen van de minister. Nu wordt besloten dat de argumentatie van verzoekster inzake de gelijkwaardigheid van de in de Franse wetgeving voorziene "indemnité de précarité" met de bijdrage voor eindejaarspremie zoals bedoeld in artikel 13 b van de CAO nr. 36bis niet kan worden aanvaard en dat de hernieuwingsaanvraag bijgevolg zonder voorwerp is. Centraal in dit bijkomend advies staat de stelling dat de Belgische eindejaarspremie fundamenteel verschillend is van -en ook een andere doelstelling heeft dan- de Franse "indemnité de précarité".

De commissie verwoordt haar stelling als volgt :

"De eindejaarspremie, voorzien in de Belgische wetgeving betreffende de uitzendarbeid, is fundamenteel verschillend van de in de Franse wetgeving voorziene 'indemnité de précarité'.

De eindejaarspremie is -naar Belgisch recht- een element van bezoldiging en niet een aanvulling ervan. Deze premie maakt deel uit van het gewaarborgd minimumloon en is niet bedoeld om een bijzonder nadeel te vergoeden.

Deze premie is verschuldigd aan alle uitzendkrachten die de toekenningsvoorwaarden ervan vervullen, wat ook de aktiviteitssector is waarin ze tewerkgesteld zijn gedurende de referteperiode en wat ook het RSZ-regime is waaronder ze werken, Belgisch of buitenlands.

De 'indemnité de précarité' bedoeld in de Franse wetgeving heeft een fundamenteel verschillende doelstelling, nl. het compenseren van het precaire karakter van de tijdelijke arbeid (cf. artikel L.124-4-4 : 'Lorsqu'à l'issue d'une mission, le salarié sous contrat de travail temporaire ne bénéficie pas immédiatement d'un contrat

de travail à durée indéterminée avec l'utilisateur, il a droit à titre de complément de salaire à une indemnité destinée à compenser la précarité de sa situation').

Uit voorgaande blijkt dat deze 'indemnité de précarité' slechts verschuldigd is indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Op grond van voorgaande is de Commissie dan ook van mening dat er geen gelijkwaardigheid is (en overigens ook een fundamenteel verschillende doelstelling) van de in de betreffende Franse wetgeving voorziene 'indemnité de précarité' met de in de Belgische wetgeving voorziene regelgeving inzake de eindejaarspremie, gezien in België het stelsel de harmonisering beoogt van de betaling van de eindejaarspremie voor het geheel van de werknemers in de uitzendsector, terwijl in Frankrijk de 'indemnité de précarité' tot doel heeft het precaire karakter van de arbeidsrelatie te vergoeden".

Het eenparig verstrekte advies van de commissie vormt het tweede voorwerp, tweede onderdeel, van de onderhavige vordering.

1.8. Bij ministerieel besluit van 11 mei 2000 wordt de erkenning van verzoekster ingetrokken met ingang van 15 mei 2000.

Dit besluit, het eerste voorwerp van de onderhavige vordering, bevat volgende overwegingen :

"Gelet op het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 27 maart 1991 tot uitvoering van het decreet van 6 maart 1991 houdende regeling tot erkenning van de uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 8 december 1993;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 1999 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 oktober 1999;

Gelet op de unanieme en bindende adviezen van de erkenningscommissie voor uitzendbureaus in het Vlaamse Gewest gegeven op 12 januari 2000 en 5 april 2000 waarbij in toepassing van artikel 9 §1 van voormeld decreet van 6 maart 1991 de intrekking van de erkenning wordt voorgesteld : (...).

Dit advies was gesteund op de vaststelling dat de firma niet in regel was met de erkenningsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 5, §1, 7e en in artikel 5,

§1, 8e van het Decreet van 6 maart 1991 en dit rekening houdend ook met de bepalingen van artikel 5, §3 van dit Decreet (deze firma -met maatschappelijke zetel in Frankrijk- heeft zich n.a.v. de erkenningsaanvraag niet beroepen op de gelijkwaardigheid van de erkenningsvoorwaarden in Frankrijk).

Op grond van gegevens van het Sociaal Fonds voor Uitzendkrachten was immers gebleken dat de SA ARS Europe Interim de bijdrage bedoeld in artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis van 27 november 1981 (algemeen verbindend verklaard bij KB van 9 december 1981) niet had betaald aan het Sociaal Fonds.

De firma was evenmin in regel met de naleving van de verplichting opgelegd bij artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993 (algemeen verbindend verklaard bij KB van 15 september 1994) op grond waarvan een buitenlands uitzendkantoor -ingeval het buitenlandse uitzendkrachten naar België detacheert- vóór de aanvang van de detachering het Sociaal Fonds hiervan schriftelijk in kennis dient te stellen.

Bij brief van 2 maart l.l. werd de Commissie door de bevoegde Vlaamse Minister gevraagd om m.b.t. dit dossier bijkomend advies te willen uitbrengen. In deze vraag tot bijkomend advies wordt de Commissie door de Minister verzocht het advies dat de Commissie op 12 januari l.l. heeft uitgebracht m.b.t. de erkenning van ARS te willen toetsen aan de recente rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Wat dit laatste betreft, heeft de Commissie op 9 maart l.l. -in antwoord op een vraag dd. 7 februari ll. van de bevoegde Vlaamse Minister tot verduidelijking inzake de conformiteit van het advies Nr. 287 dat de Commissie op 12 januari l.l. heeft geformuleerd m.b.t. de erkenning als uitzendbureau van de firma naar Frans recht S.A. IIS met het Arrest dd. 23 november 1999 ("Arblade/Leloup") van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen- de juridische argumentatie van het Sociaal Fonds kenbaar gemaakt waarop de Commissie zich bij het uitbrengen van voornoemd advies heeft gesteund.

Deze argumentatie leidt ertoe te stellen dat -gegeven de uitspraken van het Europees Hof, meer bepaald n.a.v. het Arrest Arblade/Leloup- bureaus met maatschappelijke zetel in een andere Europese Lidstaat die buitenlandse uitzendkrachten naar België detacheren, aan de verplichtingen moeten voldoen die worden opgelegd door artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993 resp. door artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis van 27 november 1981.

Naar aanleiding van de erkenningsaanvraag als uitzendbureau in het Vlaamse Gewest, heeft de S.A. ARS Europe Interim zich -op grond van artikel 5, §3 van het Decreet van 6 maart 1991- niet beroepen op de gelijkwaardigheid van de erkenningsvoorwaarden waaraan de firma in Frankrijk voldoet.

Op grond van het tweede lid van voornoemd artikel, werden aan deze firma dan ook de erkenningsvoorwaarden opgelegd die gelden voor een bureau met maatschappelijke zetel in Vlaanderen (cf. artikel 5, §1 van voornoemd Decreet). Het is pas op het ogenblik dat de firma door het Sociaal Fonds werd aangemaand de bijdragen bedoeld in artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis te betalen, dat ARS -in het kader van een dagvaarding in kortgeding van het Sociaal Fonds- geargumenteed heeft dat de firma in Frankrijk aan gelijkwaardige verplichtingen voldoet (cf. 'indemnité de précarité') als deze opgelegd door artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis.

Uit een attest dat het Sociaal Fonds -op bevel dd. 3 maart l.l. van de rechter in kortgeding- op 6 maart l.l. aan de Commissie heeft overgemaakt, blijkt dat er een ernstige betwisting is over het verschuldigd zijn van de bijdragen die ARS in toepassing van de artikels 13 en 13bis van de CAO Nr. 36bis aan het Sociaal Fonds dient te betalen.

Uit de gegevens van het Sociaal Fonds is gebleken dat ARS op vandaag nog steeds niet de bijdragen bedoeld in artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis aan het Sociaal Fonds heeft gestort.

In zijn vraag tot bijkomend advies dd. 2 maart l.l., heeft de Minister erop gewezen dat ARS inmiddels ook een aanvraag tot hernieuwing van de erkenning als uitzendbureau in het Vlaamse Gewest die m.i.v. 15 maart 1998 voor een periode van twee jaren werd toegekend, heeft ingediend. Deze aanvraag werd -in bijlage bij voornoemd schrijven- voor advies aan de Commissie overgemaakt.

De Commissie heeft op grond van voorgaande vaststellingen op haar bijeenkomst van 5 april 2000 bij eenparigheid het hiernavolgend bijkomend advies uitgebracht.

De Commissie wenst vooraf - gelet met name op de redenen waarom door de bevoegde Vlaamse Minister bijkomend advies werd gevraagd m.b.t. de erkenning van de S.A. ARS Europe Interim- haar standpunt te bevestigen op grond waarvan -steunend op de juridische argumentatie van het Sociaal Fonds (cf. supra)- zij in haar advies Nr. 284 dd. 12 januari l.l. de intrekking van de erkenning van de S.A. ARS Europe Interim, heeft voorgesteld.

Dit standpunt houdt in dat -gegeven de uitspraken van het Europees Hof, meer bepaald n.a.v. het Arrest Arblade/Leloup- bureaus met maatschappelijke zetel in een andere Europese Lidstaat die buitenlandse uitzendkrachten naar België detacheren, aan de verplichtingen moeten voldoen die worden opgelegd door artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993 resp. door artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis van 27 november 1981.

De gelijkwaardigheid waarop de S.A. ARS Europe Interim zich beroept (cf. dagvaarding in kortgeding)

van de in de Franse Wet m.b.t. de tijdelijke arbeid voorziene 'indemnité de précarité' (cf. artikel L.124-4-4 van de Wet van 3 januari 1972) met de bijdrage voor de eindejaarspremie zoals bedoeld in artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis, kan door de Commissie niet aanvaard worden. De Commissie steunt zich hiervoor op de hiernavolgende juridische argumentatie van het Sociaal Fonds voor de Uitzendkrachten.

De eindejaarspremie, voorzien in de Belgische wetgeving betreffende uitzendarbeid, is fundamenteel verschillend van de in de Franse wetgeving voorziene 'indemnité de précarité'. De eindejaarspremie is -naar Belgisch recht- een element van bezoldiging en niet een aanvulling ervan. Deze premie maakt deel uit van het gewaarborgd minimumloon en is niet bedoeld om een bijzonder nadeel te vergoeden. Deze premie is verschuldigd aan alle uitzendkrachten die de toekenningsvoorwaarden ervan vervullen, wat ook de aktiviteitssector is waarin ze tewerkgesteld zijn gedurende de referteperiode en wat ook het RSZ-regime is waaronder ze werken, Belgisch of buitenlands. De 'indemnité de précarité' bedoeld in de Franse wetgeving heeft een fundamenteel verschillende doelstelling, nl. het compenseren van het precaire karakter van de tijdelijke arbeid (cf. artikel L.124-4-4 : 'Lorsqu'à l'issue d'une mission, le salarié sous contrat de travail temporaire ne bénéficie pas immédiatement d'un contrat de travail à durée indéterminée avec l'utilisateur, il a droit à titre de complément d'un contrat de travail à durée indéterminée avec l'utilisateur, il a droit à titre de complément de salaire à une indemnité destinée à compenser la précarité de sa situation'). Uit voorgaande blijkt dat deze 'indemnité de précarité' slechts verschuldigd is indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Op grond van voorgaande is de Commissie dan ook van mening dat er geen gelijkwaardigheid is (en overigens ook een fundamenteel verschillende doelstelling) van de in de betreffende Franse wetgeving voorziene 'indemnité de précarité' met de in de Belgische wetgeving voorziene regelgeving inzake de eindejaarspremie, gezien in België het stelsel de harmonisering beoogt van de betaling van de eindejaarspremie voor het geheel van de werknemers in de uitzendsector, terwijl in Frankrijk de 'indemnité de précarité' tot doel heeft het precaire karakter van de arbeidsrelatie te vergoeden.

Gelet op voorgaande en gegeven de vaststelling -op basis van gegevens van het Sociaal Fonds- dat ARS nog steeds niet de bijdragen bedoeld in artikel 13,b van de CAO Nr. 36bis aan het Sociaal Fonds heeft gestort, wenst de Commissie haar advies Nr. 284 dd. 12 januari l.l., te bevestigen. In dit advies werd voorgesteld de erkenning als uitzendbureau die m.i.v. 15 maart

1998 voor een periode van twee jaren aan ARS werd toegekend, in te trekken omdat de firma niet beantwoordt aan de erkenningsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 5, §1, 7e en in artikel 5, §1, 8e van het Decreet van 6 maart 1991.

De commissie wenst er verder nog op te wijzen dat voorgaand bijkomend advies impliceert dat de adviesaanvraag m.b.t. de aanvraag tot hernieuwing van de erkenning als uitzendbureau in het Vlaamse Gewest van de S.A. ARS Europe Interim, zonder voorwerp is".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoekende partij uiteenzet dat haar activiteit in België 55% van haar zakencijfer vertegenwoordigt en dat het verlies van de erkenning de levensvatbaarheid van de onderneming bedreigt, haar kredietmogelijkheden aantast en haar in betalingsmoeilijkheden zal brengen zodat het pecuniair nadeel dat zij zal lijden een schorsing van de tenuitvoerlegging rechtvaardigt; dat zij ook stelt dat "de belangrijke imagoschade" die zij bij cliënteel en werknemers ondergaat de negatieve spiraal waarin zij terechtkomt nog zal vergroten bij zoverre dat ook langs die kant haar voortbestaan in het gedrang komt; dat zij tenslotte ook nog verwijst naar twee elementen die in de rechtspraak reeds aan bod zijn gekomen, te weten de indruk die zij nu wekt het niet te nauw te nemen met veiligheidsvoorschriften en de internationale uitstraling van haar activiteiten in België;

3.2. Overwegende dat de verwerende partijen opmerken dat de verzoekende partij geen bewijs levert van de verschillende aspecten van het door haar aangevoerde nadeel; dat zij bijkomend de imagoschade sterk relativeren om reden dat de bestreden beslissing geen afkeuring inhoudt van de activiteiten van de verzoekende partij en ook geen morele blaam uitmaakt; dat de tweede verwerende partij daaraan toevoegt dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor het nadeel aangezien zij de gehele betwisting had kunnen voorkomen door, desgevallend onder voorbehoud zoals andere vennootschappen hebben gedaan, de betwiste sommen te betalen zoals door het SFU gevraagd;

3.3.1. Overwegende dat de uiteenzetting van de verzoekende partij over het nadeel inderdaad zeer summier is; dat, in de mate dat het nadeel toegespitst is op een zekere vrees voor het voortbestaan van de onderneming (de stopzetting van haar activiteit in Vlaanderen; imagooverlies), het enig beoordelingselement dat in het verzoekschrift ontwaard kan worden is dat haar activiteit in Vlaanderen "55% van haar activiteiten, ter waarde van 22,4 miljoen FF" uitmaakt; dat de verwerende partijen terecht opmerken dat bij gebrek aan cijfermateriaal, dat cijfer niet gecontroleerd en ook niet beoordeeld kan worden; dat ter terechtzitting de raadsman van de verzoekende partij betoogt dat hij de Raad van State niet heeft willen overladen met boekhoudkundig cijfermateriaal, zeker nu ook de voorzitter van de arbeidsrechtbank reeds het nadeel heeft erkend;

3.3.2. Overwegende dat, door de intrekking van de erkenning, de verzoekende partij, een Franse onderneming, geen activiteit meer kan ontplooiën in Vlaanderen; dat, ook al is de stelling van de verzoekende partij dat haar activiteit in Vlaanderen 55% van haar omzet uitmaakt niets meer dan een bewering, het toch niet uitgesloten is dat het plotse onttrekken van een gehele regio

aan het werkgebied de levensvatbaarheid van de gehele onderneming op korte of middellange termijn kan aantasten; dat, in dit geval, het feit dat de bestreden intrekking in de eerste plaats steunt op een stellingname die de Erkenningscommissie heeft ingenomen in een juridisch dispuut waarin de verzoekende partij en de SFU een tegengestelde mening huldigen over de draagwijdte van de toepasselijke Belgische en de Franse wetgeving, pleit voor een niet al te rigiede beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat in die zin de betreffende wettelijke voorwaarde in hoofde van de verzoekende partij vervuld wordt geacht;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 5 van het decreet van 6 maart 1991, van de formele motiveringswet en de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheids-, het evenredigheids- en het vertrouwensbeginsel doordat (eerste onderdeel) de erkenning als uitzendbureau ingetrokken wordt omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de erkenningsvoorwaarden bepaald in artikel 5, § 1, 7° en 8°, van het decreet terwijl de omstandigheden sinds 1998, toen zij daadwerkelijk werd erkend, niet gewijzigd zijn en terwijl het vertrouwensbeginsel een bestuur ertoe verplicht een bepaalde situatie "behoudens ernstige redenen", die zij te dezen niet vervuld acht, op dezelfde wijze te blijven beoordelen, doordat (tweede onderdeel) de verwerende partijen "de gelijkwaardigheid van de Belgische eindejaarspremie en de Franse 'indemnité de précarité'" ontkennen omdat zij in doelstelling en regelgeving -de eindejaarspremie een onderdeel van het loon, niet bedoeld om enig bijzonder nadeel te vergoeden en ongeacht of het Belgisch dan wel het Frans RSZ-regime van toepassing is; de 'indemnité de précarité' geen onderdeel van het loon, want bedoeld om de schade op te vangen wanneer geen definitief contract verkregen wordt- verschillen terwijl die gelijkwaardigheid beoordeeld moet worden "vanuit de

beschermingseffecten die de betreffende maatregelen ten aanzien van de werknemers hebben" en doordat (derde onderdeel - subsidiair) de Erkenningscommissie adviseert tot de intrekking van de erkenning wegens de niet-gelijkwaardigheid van een aantal erkenningsvoorwaarden terwijl zij, die vaststelling makend, overeenkomstig artikel 5, § 3, van het decreet een advies had moeten uitbrengen over op te leggen voorwaarden;

4.2. Overwegende dat de verwerende partijen in hun nota met opmerkingen met betrekking tot de verschillende onderdelen van het middel uiteenzetten wat volgt :

- eerste onderdeel : een uitzendbureau moet aan voorwaarden voldoen om erkend te worden, maar het moet die voorwaarden ook blijven vervullen om erkend te kunnen blijven en dat blijven vervullen kan slechts in de loop van de erkenning worden nagegaan; er is geen sprake van een onberedeneerde wijziging in het beleid want het is naar aanleiding van een onderzoek naar het vervullen van de erkenningsvoorwaarden dat gebleken is dat de verzoekende partij zich niet conformeerde naar de richtlijnen van het bestuur;

- tweede onderdeel : het Franse 'indemnité de précarité' kan noch naar aard, noch naar aanspraak, noch naar doelstelling gelijkgeschakeld worden met de eindejaars-toelage want het ene is een vergoeding voor het precair karakter van tijdelijke arbeid en het andere een deel van het gewaarborgd loon dat aan alle uitzendkrachten wordt uitbetaald en uitzendarbeid heeft niet de bedoeling tot vast werk te leiden, maar tijdelijke tekorten op te vangen; in het advies van de Erkenningscommissie is de gelijkwaardigheid van de beide vergoedingen afdoende onderzocht en er is dus voldaan aan de motiveringsverplichting;

- derde onderdeel : verzoekende partij heeft gedurende haar erkenning nooit beweerd dat bepaalde bijdragen aan het Fonds niet moesten betaald worden omdat zij in

Frankrijk reeds een gelijkwaardige vergoeding betaalde; er mocht dus van uit gegaan worden dat de verzoekende partij de bijdrage bedoeld in de CAO nr. 36bis moest betalen en dat zij de tewerkstellingen voorafgaandelijk moest melden aan het Fonds; dat er een minder ernstige sanctie zou kunnen opgelegd worden dan de intrekking van de erkenning is hier niet ter zake want de verzoekende partij weigert precies de bijdragen te betalen waarom-trent een beslissing overeenkomstig artikel 5 § 3 van het decreet genomen had kunnen worden;

Overwegende dat de tweede verwerende partij ook nog uiteenzet dat de intrekkingsbeslissing stoelt op twee motieven, enerzijds het niet voldoen aan artikel 5, § 1, 7°, van het decreet van 6 maart 1991 (de verzoekende partij betaalt de verschuldigde bijdragen voor de eindejaarstoelage van het personeel niet aan het Fonds) en anderzijds het niet voldoen aan artikel 5, § 1, 8°, van hetzelfde decreet (de verzoekende partij doet geen voorafgaande mededeling van de tewerkstellingen aan het Fonds) terwijl de verzoekende partij zich uitsluitend tegen het eerstgenoemde motief verzet;

4.3.1. Overwegende dat, op het eerste zicht, de twee verschillende motieven naar dewelke de tweede verwerende partij verwijst met elkaar verbonden zijn in die zin dat de mededelingsplicht van de tewerkstelling die de verwerende partij in het bestreden besluit catalogeert als een tekortkoming aan artikel 5, § 1, 8°, van het decreet van 6 maart 1991 in werkelijkheid bedoeld is als een middel om het SFU toe te laten zicht te krijgen op de bijdragen die de uitzendbureaus hem verschuldigd zijn en die een tekortkoming aan artikel 5, § 1, 7°, kan vormen; dat ook, in tegenstelling tot wat de tweede verwerende partij aanvoert, de verzoekende partij haar uiteenzetting niet tot één duidelijk afgescheiden motief beperkt;

4.3.2.1. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de verzoekende partij op 14 december 1999 aan de Erkenningscommissie heeft uiteengezet welke voorzieningen de Franse wetgeving "op het niveau van de sociale bescherming" aan de gedetacheerde uitzendkrachten bood; dat zij ook in het kort geding voor de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brussel uiteengezet heeft dat de sociale zekerheid van de werknemers in Frankrijk hen voordelen geeft die vergelijkbaar zijn met deze in België; dat de minister van Werkgelegenheid aan de Erkenningscommissie gevraagd heeft om de situatie van de verzoekende partij te toetsen aan de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap; dat de Erkenningscommissie dan in haar tweede advies de argumentatie van het SFU getoetst heeft aan de redenering die het Hof van Justitie uiteengezet heeft in zijn arrest van 23 november 1999 inzake ARBLADE en LELOUP; dat de Erkenningscommissie dan haar eerder ingenomen standpunt bevestigd heeft -te weten dat buitenlandse bureaus die uitzendkrachten naar België detacheren moeten voldoen aan de verplichtingen opgelegd door artikel 4 van de CAO van 8 juli 1993 en door artikel 13b van de CAO nr. 36bis van 27 november 1981- en dat zij daarvoor, wat betreft de beoordeling van de gelijkwaardigheid van de door de CAO's opgelegde verplichting met reglementaire bepalingen uit het Franse recht, de redenering van het Sociaal Fonds dat de reglementering in de beide landen van een andere aard is, eenvoudigweg bijgevalen is;

4.3.2.2. Overwegende dat op grond van de thans voorliggende gegevens de Raad van State vaststelt dat, volgens de redenering gehanteerd in het arrest ARBLADE en LELOUP, nationale maatregelen die gericht zijn op de bescherming van de werknemers toch het vrij verkeer van diensten belemmeren wanneer de reglementering van de lidstaat waar de onderneming gevestigd is reeds verplichtingen in verband met de bescherming van de belan-

gen van de werknemers oplegt die naar hun doel daarmee in wezen vergelijkbaar zijn; dat het centraal punt in die redenering de vraag is naar het beschermingseffect op de werknemer die de onderscheiden regelingen hebben en niet zozeer het doel van de regelingen zelf;

Overwegende dat noch de Erkenningscommissie, noch de minister het Belgische en het Franse systeem aan een onderlinge vergelijking onderworpen hebben ten aanzien van hun respectieve bescherming van de betrokken werknemers; dat het wijzen op de verschillende aard en doelstelling van de maatregelen, zoals de SFU en met hem de Erkenningscommissie en de minister heeft gedaan, niet aantoonst dat de regelgeving in België globaal een betere bescherming biedt aan de werknemer die door een Frans bedrijf als uitzendkracht naar België wordt gestuurd, het enige geval waarin het vrij verkeer door middel van bijkomende lasten kan belemmerd worden; dat door die vergelijking niet te maken, de verwerende partijen zonder deugdelijke reden hebben besloten dat de Belgische regeling met betrekking tot de verplichte afdrachten aan het SFU voor hier te werk gestelde buitenlandse uitzendkrachten toepassing moest vinden; dat het middel in die zin ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van :

1° het besluit van 11 mei 2000 van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme houdende intrekking van de erkenning van de verzoekende partij als uitzendbureau in het Vlaamse Gewest;

2° de aan die beslissing ten grondslag liggende adviezen van 12 januari 2000 en 5 april 2000 van de in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen opgerichte Commissie voor de erkenning van de uitzendbureaus.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december 2000, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
		wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENRIESSCHE.